

княжества (Влашко и Молдова) — *булибаша*, в Украйна — *атаман* и т.н. Тези термини са били заимствани и използвани, както в Полша например, за обозначаването на Циганина, определен от краля или местните благородници да управлява Циганите работещи по техните земи — той получавал длъжността *войвода* или *войт* (началник). Управлявани отвън и в повечето случаи назначавани отвън тези „вождове“ или „водачи“ се различавали съществено от онези, които упражнявали истинското си влияние във вътрешността на циганското общество.

В действителност, както изглежда, дори самото понятие за вожд не е съществувало. Става дума по-скоро за главатар. Главатарят трябва да бъде уважаван, а за да бъде уважаван, той трябва да бъде признат. Признанието се печели при всякакви обстоятелства, по време на цялото индивидуално съществуване. Главатарят трябва да бъде на възраст, да има голямо семейство и да разполага с голямо богатство, което предполага както важността на рода му, така и успеха и умението в поминъка. От друга страна той трябва да може не само да се изразява на събранията по начин, който да подчертава достойнството му, но най-вече да притежава двете основни качества, съдържащи в себе си всички останали: мъдрост и уважението към другия. Самите качества са близки едно до друго: мъдрият човек е дискретен и не се смята за по-висшестоящ от другия, уважава го и вътрешно се обогатява от това отношение; подобен мъж е признат, понеже е достоен за признателността на другите, т.е. той е мъдър, уважаван и има голямо семейство, което също се радва на признателността на другите. Главатарят е такъв само със съгласието на общността и се избира от другите: онзи, който се смята за главатар без около неговата кандидатура да има установен консенсус, се смята за недостоен. Дори за главатаря на най-големия род е невъзможно и немислимо да се смята за главатар на другите родове и *a fortiori* на един или повече от по-големите сегменти на общността.